

Reja novih, trdih besed in novih bogov; reja šumnih tekem in plamen žejnih mečev,
solza zapuščenih otrok, zapuščenih mater — neplodnih, požganih njiv.

Seme sem bodočih vekov; sok korenin, razpeljanih v črno prst.

Jaz sem obod, rob razvoja; najvišje in zadnje spoznanje.

Kajti zakon sem:

vsega, kar so tisočletja utelesila sredi svojega trajanja; kar določa naš čas; kar še nespočeto polni globine — zakon presnavljanja.

Moja misel je poslednji obzor, je najvišji zenit; moj pogled je luč z visokega.

Sem uživanje: mir pojma; namreč radost zavesti milijonov cest, ki gredo in nevzdržno gredo, kakor bi se v krogu izvijale božjemu srcu in se vračale vanj.

Jaz sem temelj, to je ideja celote. Sam brez valov, ravnotežje smrti; ali pozabljenje sebe.

Da, jaz sem, jaz sem kelih na dve strani. Moje srce je leča, ki pije iz dveh studencev, ki iz dveh žarišč dovaja silo, kreše bitje.

Rojstvo, nepretrgano, neskončno rojstvo.

Jaz sem plamen dveh enot, in to je moja pesem, iz trpljenja in vzgona rojena vest, ki čuti in poje resničnost: človeka.

Igo Gruden:

Razpoloženje.

V mlačnem zraku nad kostanji
lastvice letajo;
kot z girlandami prepletajo
tih večer pomladanji.

Vse po polju topli cveti
vonja prekipevajo;
komaj slišno podrhte vajo
veje v blaženem trepeti.

Ah, in čuti, misli, sanje
vse — se v medlo luč razblinjajo;
nekam tonejo, izginjajo
v kraje svete in brezdanje . . .